

е тоя невиджанъ юнакъ. Той слѣзълъ отъ коня, направилъ поклонъ, казалъ:

— Два пѣти султанъ Селимъ съ пратеникъ ме вика. Не дойдохъ. Нѣмаше да дойда още двацѣтъ пѣти да ме викаше и цѣлото си царство да ми обещавахе. Твоята жалба не можахъ да отхвърля, Айкуно девойко, сътихъ, че клетвата ти ще пари на сърцето ми. Но знай, даръ ще искамъ за това, дето ще сторя и той за мене струва повече отъ цѣлото царство на баща ти.

Пламна момичето, поусмихна се. Какъвъ даръ по-скѣпъ можеше да иска юнака отъ нея самата. Драго ѝ стана. Той не отвърна съ усмивка. Сурово каза:

— Това да помнишъ. А сега иди си. Азъ ще отида въ широката механа. Тамъ вечеря да ми пратишъ и руйно вино. Когато дойде черния арапинъ, хубаво го посрещнете, да го не разсърдите. Утре кога сватбаритѣ трѣгнатъ, азъ ще чакамъ край града да те отърва отъ черния женихъ.

Възседна коня си Шарко и отиде въ широката механа. А момичето право при баща си изтича и всичко му разправи. Тежъкъ камъкъ се дигна отъ сърцето на султана. Въздъхна той и каза:

— Да помага Аллахъ на тоя юнакъ. А какво за даръ ми поиска, двойно ще му дамъ.

Но той трѣбваше още много тежки часове да прекара. Отъ злия арапинъ дошла нова повеля: всички дюкяни и кѣщи да се затворятъ, никой да не ходи по улицитѣ, защото той щѣлъ да дойде съ три хиляди арапи, всички силни и отборъ юнаци, да не би нѣкой да ги ядоса нѣщо.

Султана веднага издаде заповѣдь, да се затворятъ всички дюкяни и кѣщи и никой да не излиза изъ улицитѣ.